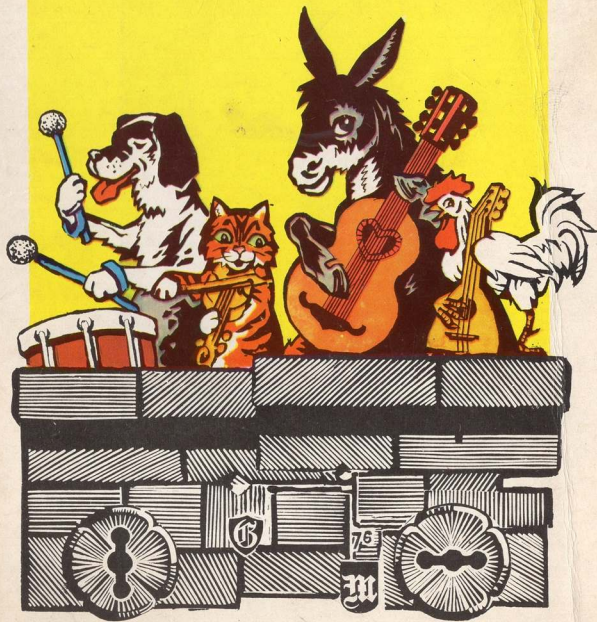

БРЕМЕНСЬКІ МУЗИКАНТИ

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА

UARTLIB.ORG

UARTLIB@GMAIL.COM

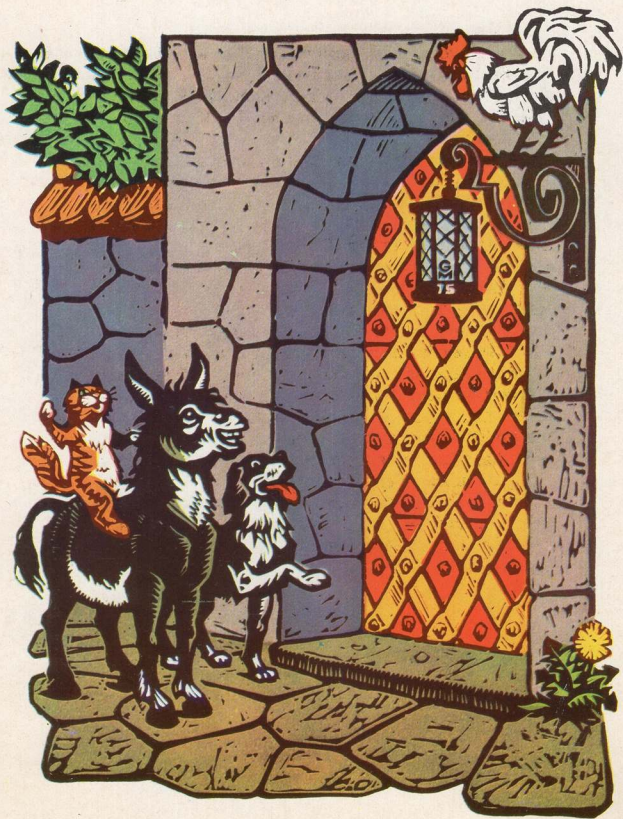

Колись давно жив на світі мірошник. Ї був у мірошника добрий осел, розумний і дужий. Довго працював осел на млині, тягав на спині мішки з борошном, але нарешті старий став. Бачить хазяїн: захирлявів осел, не придатний більше для роботи — і вигнав його з дому. Злякався осел: «Куди я піду, куди подінусь? Старий я став і кволий». А потім подумав: «Піду я до міста Бремена і стану вуличним музикантом». Так і зробив.

Художник *Г. В. Малаков*

Ц. 5 коп.

Йде осел по дорозі і кричить по-ослячому. І раптом бачить — лежить на дорозі мисливський собака, язика висунув і тяжко дихає. «А чому ти так захекався, собако? — питає осел. — Що з тобою?» «Утомився, — відповідає собака. — Біг довго, от і захекався». «А навіщо ти так біг, собако?» — питає осел. «Ох, осле, — каже собака, — пожалій мене! Жив я в мисливця, довго жив, по луках і болотах за дичиною бігав. А тепер старий став, і надумав мій хазяїн мене вбити. От я і втік від нього, а що робити далі — не знаю». «Ходи зі мною до міста Бремена, — відповідає йому осел, — станемо там вуличними музикантами. Гавкаєш ти гучно, голос у тебе хороший. Ти будеш співати і бити в бубон, я співатиму й на гітарі гратиму». «Що ж, — каже собака, — ходімо». Пішли вони разом. Осел іде — кричить по-ослячому. Собака йде — гавкає по-собачому... По дорозі зустріли вони kota, якого господар хотів у річці втопити, бо кіт вже старий став, та півня, якого хазяїн намірився зарізати і зварити з нього юшку. Пішли вони разом до міста Бремена, щоб стати там вуличними музикантами... Осел іде, кричить по-ослячому, собака іде, гавкає по-собачому, кіт іде, нявкає по-котячому, півень іде, кукурікає...

Художник Г. В. Малаков

Ц. 5 коп.

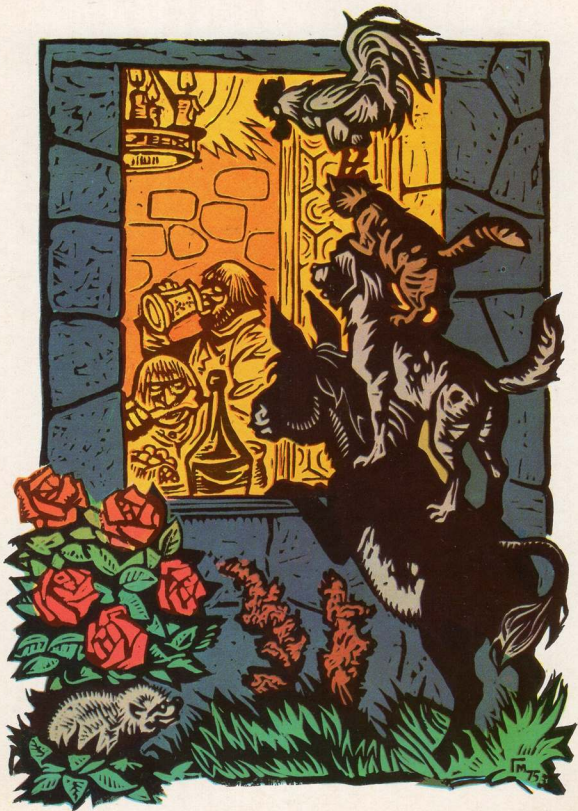

Ішли вони, йшли, і от настала ніч. Осел і собака лягли під великим дубом, кіт сів на гілку, а півень вилетів аж на верхівку дерева і заходився звідти роздивлятися навкруги. Дивиться півень і бачить — світиться недалечко вогник. «Вогник світиться!» — кричить півень. Осел і каже: «Треба дізнатися, що це за вогник. Можливо, поблизу яке-небудь житло». Собака каже: «Можливо, в цьому будинку м'ясо є. Я б поїв». Кіт каже: «Можливо, в цьому будинку молоко є. Я б попив». А півень каже: «Можливо, в цьому будинку пшоно є. Я б поклював». Встали вони і пішли на вогник.

Художник Г. В. Малаков

Ц. 5 коп.

Вийшли на галявину, а на галявині будинок стоїть, і у віконці світиться. Осел підійшов до будинку і заглянув у віконце. «Що ти там бачиш, ослику?» — питає його півень. «Бачу я,— відповідає осел,— сидять за столом розбійники, їдять і п'ють». «Ох, як хочеться їсти!» — сказав собака. «Ох, як хочеться пити!» — сказав кіт. «Як би нам розбійників із будинку вигнати?» — сказав півень. Думали вони, думали і придумали. Осел тихо поставив передні ноги на підвіконня, собака виліз на спину ослові, кіт вискочив на спину собаці, а півень вилетів на голову котові. І тут вони всі разом закричали. Осел — по-ослячому, собака — по-собачому, кіт — по-котячому, а півень закукурікав.

Художник *Г. В. Малаков*

Ц. 5 коп.

Закричали вони і ввалилися через вікно до кімнати. Злякалися розбійники і втекли в ліс. А осел, собака, кіт і півень сіли навколо столу і взялися вечеряти. Їли-їли, пили-пили — наїлися, напилися і спати лягли. Осел простягся на подвір'ї на сні, собака вмотився на порозі, кіт згорнувся клубком на теплій печі, а півень вилетів на ворота. Погасили вони вогонь у домі і заснули. А розбійники сидять у лісі і дивляться з хащів на свій дім. Бачать — вогонь у віконці погас, темно стало. І послали вони одного розбійника подивитися. Може, даремно вони злякалися.

Художник *Г. В. Малаков*

Ц. 5 коп.

Наблизився розбійник до будинку, відчинив двері й зайшов на кухню. Аж гульк — на печі два вогники горять. «Мабуть, це жаринки, — подумав розбійник. — Ось я зараз світло запалю». Ткнув він у вогник скіпку, а то було котяче око. Розсердився кіт, скочив, запирихав та давай дряпатися і шипіти. Розбійник — у двері. А тут його собака за ногу схопив. Розбійник — на подвір'я. А тут його осел копитом хвицнув. Розбійник — у ворота. А з воріт півень як закричить: «Кукуріку!». Кинувся розбійник навтьоки. Прибіг до своїх товаришів та й каже: «Ой лишенько! У нашому домі страшні велетні мешкають. Один своїми довгими пальцями в лице вчепився, другий мені ножем ногу порізав, третій мене по спині дрюком огрів, а четвертий закричав мені навздогін: «Держіть злодія!» — «Ох, — сказали розбійники, — треба нам іти геть звідси!» І пішли розбійники з цього лісу назавжди. А бременські музиканти — осел, собака, кіт і півень — залишилися жити у них в домі.

Художник Г. В. Малаков

Ц. 5 коп.

Ціна 35 коп.
6 листівок

М 80205-254 564-78
М207(04)-78

За мотивами казки братів Грімм
«Бременські музиканти»

Редактори О. Г. Олешкевич та В. Г. Погребняк
Технічний редактор Т. С. Татаренкова

БРЕМЕНСКИЕ МУЗЫКАНТЫ
(Комплект открыток по мотивам сказки братьев Гримм.
Текст на украинском языке)

«Мистецтво», 1978. Київ, Золотоворітська, 11.

1978 р. З. 7-788. Т. 70 000. Ц. 35 коп.

Головне підприємство республіканського виробничого
об'єднання «Поліграфікита» Держкомвидаву УРСР,
Київ, Довженка, 3.

© Видавництво «Мистецтво», 1978

2224211

Малював художник Г. В. Малаков